

Once upon a time

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Οι μύθοι του Αισώπου - Aesop's Fables

Λύκος και κύων

Ο λύκος, όπως πάντα πεινασμένος, έτυχε να περάσει από μιά αγροικία όπου στην αυλόπορτα φυλούσε ένας μεγάλος καλοθρεμμένος σκύλος. Του λέει τότε: «φίλε, βλέπω ότι μου μοιάζεις, κι' εσύ από το δικό μου το σόι είσαι, αλλά πώς εσύ είσαι τόσο μεγάλος και καλοθρεμμένος, ενώ εγώ είμαι όλο υποτικός και κοκκαλιάρης;» «Έχω ένα αφεντικό που με καλοταΐζει», αποκρίθηκε ο σκύλος, «και χωρίς να κάνω καμιά δύσκολη δουλειά, απλώς στέκομαι εδώ στην αυλόπορτα και προσέχω μήν σέρθει κανένας κλέφτης, και άν δώ να πλησιάζει κανείς, γαβγίζω. Άλλα εύχομαι εσύ να μή βρεθείς σε τέτοια κατάσταση όπως εγώ!»

«Γιατί;» - «Γιατί, βλέπεις αυτό το περιλαίμιο, το λουρί γύρω από το λαιμό μου; Είναι πολύ καλύτερα, φίλε μου, να πεινάς, παρά να έχεις ένα τέτοιο πράγμα στο λαιμό σου!».

«Οχι, φίλε», απαντά ο λύκος, «προτιμώ να γυρίζω στο κρύο υποτικός, ακόμα και να με μισούν οι άνθρωποι, παρά να είμαι δεμένος και να στερούμαι την ελευθερία μου, όπως εσύ!».

The Wolf and the Housedog

A Wolf, meeting a big well-fed Mastiff with a wooden collar about his neck asked him who it was that fed him so well and yet compelled him to drag that heavy log about wherever he went.

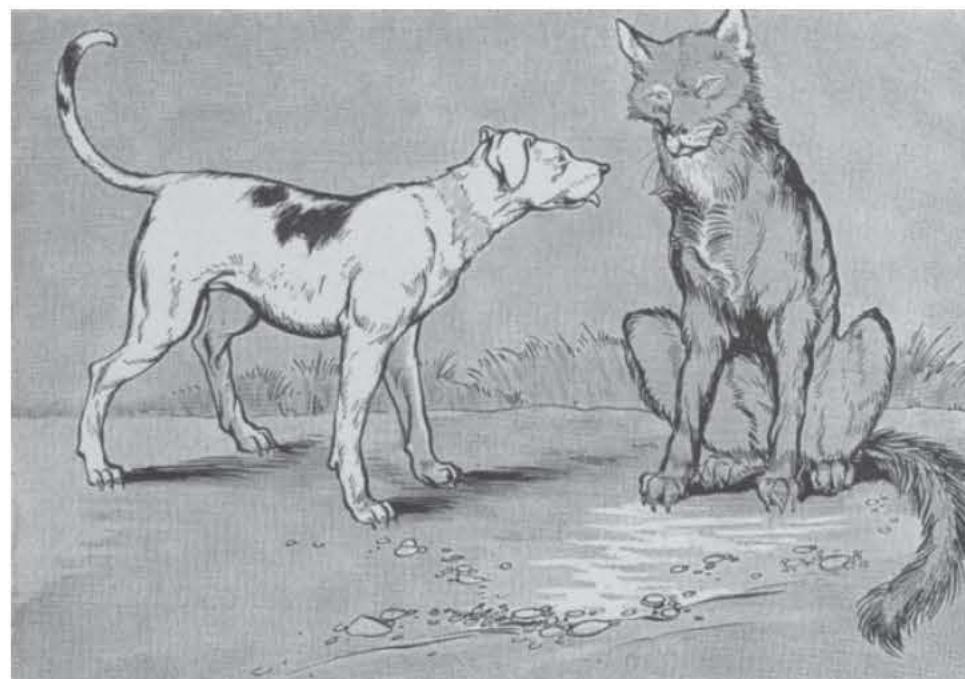
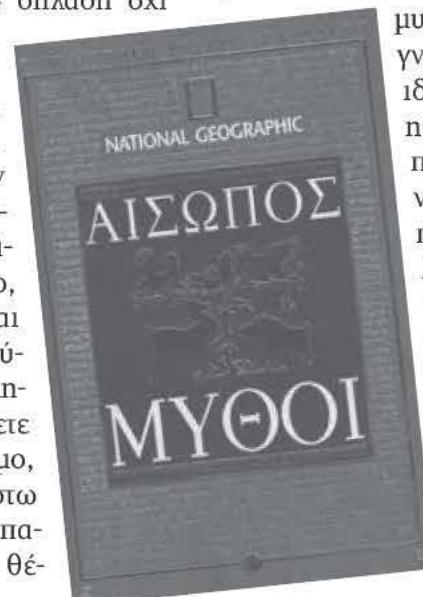
«The master,» he replied.

Then said the Wolf: «May no friend of mine ever be in such a plight; for the weight of this chain is enough to spoil the appetite.»

It is of more value the hard work at freedom, than the pleasure in slavery.

Λύκοι και κύνες αλλήλοις πολεμούντες

Κάποτε οι λύκοι με τα σκυλιά κρύζανε μεταξύ τους πόλεμο. Οι μέν λύκοι ήταν «βάρβαροι» δηλαδή όχι Ελληνες, ενώ τα σκυλιά ήταν Έλληνες και εξέλεξαν στρατηγό τους έναν Έλληνα σκύλο. Και οι λύκοι περιμέναν τον στρατηγό των σκυλών να βγάλει το στρατευμά του στον πόλεμο, αλλά αυτός ανέβαλε και ανέβαλε, αργούσε. Οι λύκοι θυμώσαν και απείλησαν: «αφού δέν βγαίνετε παραταγμένοι σε πόλεμο, θα σας επιτεθούμε έστω απροετοίμαστους και απαράταχτους όποια ώρα θέλουμε».

Τότε ο σκύλος στρατηγός απάντησε: «Δέν ξέρετε όμως το λόγο για τον οποίο καθυστερώ: πρέπει πρίν από τη μάχη να κάνουμε συμβούλιο. Και εμείς δέν είμαστε σάν εσάς, που είστε όλοι μία ράτσα, ένα χρώμα: εμείς έχουμε μεγάλη ποικιλία από ράτσες και μεγέθη, από τοπικές κουλτούρες και κάθε λογίς προσωπικότητες, και ο καθένας καυχέται για τη δική του ιδιαιτερη πατρίδα. Επιπλέον στο χρώμα έχουμε μεγάλη ποικιλία: άλλοι από εμάς είναι μαύροι, άλλοι κοκκινωποί, άλλοι άσπροι, άλλοι γκρίζοι. Δέν μας είναι εύκολο, λοιπόν, να συμφωνήσουμε σε μία γνώμη, γι' αυτό και το συμβούλιο μας καθυστερεί και αργούμε να βγούμε στον πόλεμο.»

Αυτός ο μύθος δείχνει καθαρά οι ήδη από τη βαθειά αρχαιότητα ήταν πασίγνωστο ότι οι Έλληνες είναι σάν τα σκυλιά, ενώ άλλα έθνη ήταν σάν τους λύκους: οι λύκοι είναι όλοι μία ράτσα κ' ένα χρώμα, τα σκυλιά όμως, το καθένα έχει το δικό του χρώμα, έχουν χίλιες δυό διαφορετικές ράτσες, πάρα πολλές διαφορετικές προσωπικότητες, διαφορετικά μυαλά, διαφορετικές γνώμες, χίλιες δυό ιδιαιτερες πατρίδες, πά κάθε μιά με τον τοπικό της. Οι συνέπειες είναι επίσης πασίγνωστες: οι Έλληνες δέν το έχουν εύκολο να συμφωνήσουν, να δράσουν από κοινού, τρώγονται μεταξύ τους σάν τα σκυλιά και αργούν στις συναντήσεις τους. Και μάπως το πό αρχαίο

από όλα τα Ελληνικά λογοτεχνήματα, π Ιλιάδα, αυτό ακριβώς δέν έχει ως κύριο θέμα: την εμφύλια διαμάχη! Ποιά είναι η πρώτη πρώτη λέξη της Ιλιάδας; «μήνιν» που ομιλίνει «την οργή» (την εμφύλια οργή του Αχιλλέα προς τον Αγαμέμνονα).

Υστερά αυτό φάνηκε στους Περσικούς πολέμους: οι Πέρσες όλοι υπάκουουν στον πέτη τους, οι δέ Έλληνες έκαναν ο καθένας το δικό του: άλλοι έδιναν γή και ύδωρ στους Πέρσες, εμπίδιζαν, άλλοι αντιστέκονταν, αλλά και εκείνοι που αντιστέκονταν κοίταζαν να υπερασπίσουν ο καθένας τη δική του ιδιαιτερη πατρίδα, και άν δέν ήταν το τέχνασμα του Θεμιστοκλή, θα σκορπούσαν να πάνε να υπερασπίσουν ο καθένας το δικό του τόπο, και όταν η Περσική στρατιά τους κύκλωνε, θα υποτάσσονταν ένας ένας με το καλό ή με τη βία, και όλη η Ελλάδα θα γινόταν περσική επαρχία.

The Wolves and the Dogs ready to fight

The wolves and the dogs were enlisted to fight. The dogs chose as general a Greek dog. But this one seemed not to be in the hurry to initiate the battle and for that reason they claimed him.

«Do you know - he answered - why am I taking my time? Because always is good to deliberate before entering in action. The wolves they all are of the same race, height and color, but we are of very different customs, and we come from diverse regions from which each one are proud.»

«Our uniforms are not equal as those of them, we have fair-haired, black, white and ashen. How am I going to begin a war with so unequal soldiers? First I must design how to level my people.»

When it is a matter of associating,

in the measurement that there will be more unit of will and of thought between the members, more guarantee of success there will be

Κύων κοιμώμενος και λύκος

Σε ένα εξοχικό σπίτι ο σκύλος κοιμόταν μπροστά από την πόρτα. Ένας λύκος τον έπιασε κυριολεκτικά στον ύπνο, οπότε ήταν σε θέση να τον κατασπαράξει και να τον φάει. Λέει τότε ο σκύλος: τί θα φάς από εμένα, λύκε; Δέν βλέπεις που είμαι πετσί κόκκαλο; να με αφίσεις να παχύνω, και ξέρεις, σύντομα τα αφεντικά μου θα κάνουν γάμο, τότε θα έχω μπόλικο φαγητό, θα παχύνω και θα έχω μπόλικο κρέας να φάς. Του φάνηκε καλό αυτό του λύκου, τον άφος και ήρθε ύστερα από μέρες να τον φάει. Τότε ο σκύλος κοιμόταν στο ανώ (στο πάνω πάτωμα). Τον φωνάζει ο λύκος: σκύλε, τώρα που πάχυνες, κατέβα να σε φάω, καθώς συμφωνήσαμε. «Εντάξει», απαντά ο σκύλος, «την άλλη φορά που θα με βρείς να κοιμάμαι κάτω μπροστά από την πόρτα, φάεμε κατευθείαν, μήν περιμένεις να γίνει γάμος!».

Βεβαίως, ο σκύλος δέν ξανακοιμήθηκε ποτέ κάτω μπροστά από την πόρτα. Κοιμόταν στο εξής πάντα στο επάνω πάτωμα.

The Wolf and the sleeping Dog

A dog was sleeping placidly in the portal of a house. A wolf advanced towards him, ready to give himself a banquet, when in that moment the dog asked the wolf not to make the sacrifice yet.

«Look at me, now I am in the bones - he said to him; wait for little time, since my owners soon are going to celebrate their weddings and since I also will give myself my good stuffings, I will fatten myself and sure I will be a better great delicacy for your taste.»

The wolf believed to him and left. After some time he returned. But this time he found the dog sleeping in a high piece of the house. He stopped and reminded to the dog what they had agreed. Then the dog responded: «Oh wolf, if another day again you see me sleeping in the portal of the house, do not worry about waiting for the weddings!»

If an action takes you next to the danger, and then you manage to save yourself from it, remember which was this wrong action, and avoids to repeat it, so you will not put yourself again in danger.